

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Znak: SPN.I.7536.32.2017

Kielce, 2017.07.28

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2017r., poz. 1257) oraz art. 9a w związku z art. 124 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 2147 ze zm.)

po rozpatrzeniu

odwołań: Adw. G.B. - pełnomocnika Pana A.S., Pani M.S. działającej w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel małoletniego A.Z. oraz Pana D.Z. jako przedstawiciela ustawowego małoletniego A. Z. od decyzji Starosty Kieleckiego z dnia 25.05.2017r. znak: GN-I.6821.5.7.2016 orzekającej o udzieleniu zezwolenia na niezwłoczne zajęcie części nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Piekoszów, obręb Szczukowice jako działka nr 3003/15, poprzez udzielenie Polskim Sieciom Elektroenergetycznym S.A. z siedzibą w Konstancinie - Jeziorna, zezwolenia na przeprowadzenie jednotorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 220 kV relacji Radkowice – Kielce Piaski

o r z e k a m

**utrzymać w mocy decyzję Starosty Kieleckiego
z dnia 25.05.2017r. znak: GN-I.6821.5.7.2016**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.05.2017r. znak: GN-I.6821.5.7.2016 Starosta Kielecki zezwolił na niezwłoczne zajęcie części nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Piekoszów, obręb Szczukowice jako działka nr 3003/15, poprzez udzielenie Polskim Sieciom Elektroenergetycznym S.A. z siedzibą w Konstancinie - Jeziorna, zezwolenia na przeprowadzenie jednotorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 220 kV relacji Radkowice – Kielce Piaski. Decyzji tej nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Pismem z dnia 23.06.2017r. (które wpłynęło do starosty w terminie) odwołanie od powyższej decyzji wniósł Adw. G.B. - pełnomocnik Pana A.S., w którym wniósł o uchylenie trzech decyzji Starosty Kieleckiego z dnia 25.05.2017r. znak: GN-I.6821.5.5.2016 oraz GN-I.6821.5.6.2016 i GN-I.6821.5.7.2016 (odwołanie od decyzji o znakach: GN-I.6821.5.5.2016 i GN-I.6821.5.6.2016 zostanie rozpoznane w odrębnych postępowaniach prowadzonych przez Wojewodę Świętokrzyskiego pod znakami: SPN.I.7536.31.2017 i SPN.I.7536.33.2017). Odwołujący zarzucił

zaskarżonym decyzjom naruszenie: art. 124 ust. 1a ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez jego niesłuszne zastosowanie, art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego przez błędne ustalenie kręgu stron postępowania oraz art. 107 § 1 w związku z art. 8 i 11 Kodeksu postępowania administracyjnego przez błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie przesłanek do nadania klauzuli wykonalności. Ponadto wniósł o niezwłoczne wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 135 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie pełnomocnika w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie zostały wskazane żadne materiały, wskazujące na konieczność zastosowania art. 108 Kodeksu postępowania administracyjnego. Według niego zaskarżone decyzje zostały wydane w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny i skierowane do niewłaściwych stron.

Pismem z dnia 27.06.2017r. Pani M.S. złożyła do Wojewody Świętokrzyskiego wniosek o wznowienie postępowań organu I instancji, który w razie braku przesłanek do uznania tego pisma za ww. wniosek, organ odwoławczy ma potraktować jako odwołanie. W ww. piśmie Odwołująca podniosła, iż decyzje starosty zostały wydane pomimo, iż strony bez własnej winy nie brały udziału w postępowaniu, a w szczególności Pan Ł.S. oraz, że wyszły na jaw nowe okoliczności, mianowicie wszczęcie i prowadzenie postępowania rozgraniczeniowego przez Wójta Gminy Piekoszów dotyczącego przedmiotowych nieruchomości. Wniosła o sprawdzenie aktualnych danych z ewidencji gruntów i budynków oraz o aktualne odpisy z odpowiednich ksiąg wieczystych, by ustalić prawidłowy krąg stron.

Dodatkowo pismami z dnia 27.06.2017r. Pani M.S. oraz Pan D.Z. oboje działający w imieniu małoletniego A.Z. złożyli odwołania od powyższej decyzji Starosty Kieleckiego, zarzucając jej naruszenie art. 110 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego tj. wydanie decyzji dotyczącej tego samego przedmiotu co już wydana wcześniej decyzja Starosty Kieleckiego o tym samym znaku z dnia 09.03.2017r. Według nich zaskarżona decyzja stanowi obejście prawa i naruszenie art. 108 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego przez jego niezastosowanie, gdyż organ nadał klauzulę wykonalności decyzji z dnia 09.03.2017r., a powinien wydać postanowienie. Zdaniem Odwołujących nie zostały wskazane żadne materiały, wskazujące na konieczność zastosowania art. 108 Kodeksu postępowania administracyjnego. Uważają, iż zaskarżone decyzje zostały wydane w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny. W zaskarżonej decyzji zakres ograniczenia jest nieprecyzyjnie określony co uniemożliwia ustalenie położenia tego obszaru ani jego powierzchni. Wnieśli o niezwłoczne wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 135 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Wojewoda Świętokrzyski ustalił następujący stan faktyczny:

Starosta Kielecki decyzją z dnia 09.03.2017r., znak: GN-I.6821.5.7.2016, orzekł o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości położonej w obrębie Szczukowice, gmina Piekoszów oznaczonej jako działka nr 3003/15, poprzez udzielenie PSE S.A., zezwolenia na przeprowadzenie jednotorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 220 kV relacji Radkowice – Kielce Piaski.

Odwołania od ww. decyzji wnieśli do Wojewody Świętokrzyskiego Adw. G.B. - pełnomocnik Pana A.S., Pan A.S., Pan D.Z. jako przedstawiciel ustawowy A.Z. oraz Pani M.S. - w chwili obecnej oczekują one na rozpoznanie.

Wnioskiem z dnia 15.01.2016r. Pan M.B. - pełnomocnik PSE S.A., wystąpił do Starosty Kieleckiego o wydanie decyzji ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości położonej w gminie Piekoszów, oznaczonej jako działka nr 3003/15, obręb 0016 Szczukowice, oraz jednocześnie o udzielenie w drodze decyzji, na podstawie art. 124 ust. 1a ugn, zezwolenia na niezwłoczne zajęcie ww. nieruchomości oraz o nadanie tej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Uzasadniając swój wniosek w zakresie wydania decyzji w trybie art. 124 ust. 1a ugn, inwestor wskazał, że przedmiotowa inwestycja jest niezbędna, ponieważ obecnie aglomeracja kielecka jest zasilana wybudowanymi kilkanaście lat temu dwoma liniami przesyłowymi 220 kV niebędącymi w stanie przesyłać wystarczającej ilości energii elektrycznej dla zaspokojenia rosnącego zapotrzebowania dla tego regionu. W chwili obecnej w regionie tym, w wyniku intensywnego napływu inwestycji, pokrycie zapotrzebowania na energię elektryczną z istniejącej sieci, napotyka na poważne trudności. Realizacja inwestycji zapewni poprawę bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej dla mieszkańców gmin i innych odbiorców zlokalizowanych wokół m. Kielce, zaspokoi rosnące zapotrzebowanie na energię elektryczną aglomeracji kieleckiej. Rozbudowa systemu elektroenergetycznego umożliwi przyłączenie nowych odbiorców energii, powstaną alternatywne możliwości zasilania w energię elektryczną sieci oraz stworzone zostaną korzystne warunki umożliwiające napływ nowych inwestycji. W dalszej części wniosku wskazano, że w aspekcie uwarunkowań lokalizacyjnych realizacja inwestycji umożliwi kompensację oddziaływań ciągów komunikacyjnych z infrastrukturą techniczną, czyli tworzenie korytarzy infrastrukturalnych oraz zachowanie ładu przestrzennego. Umożliwi ponadto zapewnienie optymalnych warunków dla zrównoważonego rozwoju Województwa Świętokrzyskiego. Budowa linii 220 kV relacji Radkowiec - Kielce Piaski znacząco poprawi istniejące warunki zasilania energetycznego oraz bezpieczeństwa energetyczne regionu świętokrzyskiego. Kończąc wyjaśniono, że niezrealizowanie inwestycji w terminie stwarza niebezpieczeństwo niedostarczenia lub nienależytego dostarczenia energii elektrycznej do indywidualnych gospodarstw domowych, obniżenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego województwa, a także niedostarczenie energii elektrycznej do zakładów przemysłowych oraz placówek użyteczności publicznej tj. urzędów, szkół, żłobków, przedszkoli, szpitali itp.

Starosta Kielecki po rozpatrzeniu wniosku pełnomocnika PSE S.A. uznał, że w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy art. 108 Kodeksu postępowania administracyjnego i decyzją z dnia 25.05.2017r. znak: GN-I.6821.5.7.2016 orzekł o udzieleniu zezwolenia na niezwłoczne zajęcie przedmiotowej nieruchomości oraz o nadaniu tej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu decyzji organ I instancji stwierdził, że w jego ocenie zachodzi konieczność niezwłocznego zajęcia części nieruchomości oznaczonej jako działka nr 3003/15 w celu realizacji inwestycji celu publicznego związanej z przeprowadzeniem jednotorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 220 kV relacji Radkowiec – Kielce Piaski. W ocenie organu opóźnienie w wykonaniu powyższych prac może z dużym prawdopodobieństwem zagrozić ważnym interesom gospodarczym oraz zdrowiu i życiu ludzi, jak i innym podmiotom będących odbiorcami energii elektrycznej.

Rozpatrując złożone odwołania oraz całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Wojewoda Świętokrzyski zważył, co następuje:

Stosownie do art. 9a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2016, poz. 2147 ze zm.), zwanej dalej ugn, organem wyższego stopnia w sprawach określonych w ustawie, rozstrzyganych w drodze decyzji przez starostę wykonującego zadania z zakresu administracji rządowej, jest wojewoda.

W myśl art. 124 ust. 1a ugn, starosta wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej, w przypadkach określonych w art. 108 Kodeksu postępowania administracyjnego lub uzasadnionych ważnym interesem gospodarczym na wniosek podmiotu, który będzie realizował cel publiczny, udziela, w drodze decyzji, zezwolenia na niezwłoczne zajęcie nieruchomości po wydaniu decyzji na podstawie art. 124 ust. 1 ustawy. Decyzji o niezwłocznym zajęciu nieruchomości nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 108 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2017r., poz. 1257) zwanej dalej Kpa stanowi, że decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony, w tym ostatnim przypadku organ administracji publicznej może w drodze postanowienia zażądać od strony stosowanego zabezpieczenia.

W niniejszym przypadku Starosta Kielecki decyzją z dnia 09.03.2017r. znak: GN-I.6821.5.7.2016, ograniczył w trybie art. 124 ugn, sposób korzystania z nieruchomości, poprzez udzielenie PSE S.A., zezwolenia na przeprowadzenie jednotorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 220 kV relacji Radkowice – Kielce Piaski.

Od decyzji tej złożone zostały odwołania, które nie zostały dotychczas rozpoznane przez organ odwoławczy, zatem nie uzyskała ona waloru ostateczności. Skoro jednak dalsza zwłoka w realizacji inwestycji może skutkować negatywnymi konsekwencjami dla zdrowia i życia ludzkiego, koniecznym było wydanie kolejnej decyzji zezwalającej na niezwłoczne zajęcie nieruchomości.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia zarówno z ważnym interesem społecznym jak i ważnym interesem gospodarczym, gdyż przebudowa linii energetycznej ma zapewnić stały dopływ energii do wielu odbiorców na znacznym obszarze. Istniejące linie doprowadzające energię elektryczną do aglomeracji kieleckiej nie są w stanie przesłać wystarczającej ilości energii, a ich awarie powodują poważne problemy w zasilaniu stacji Radkowice i stacji Kielce Piaski, a w konsekwencji końcowych odbiorców. Omawiana inwestycja przyczyni się do zwiększenia niezawodności i efektywności zasilania obecnych i przyszłych odbiorców energii elektrycznej na terenie aglomeracji kieleckiej, co oznacza, że realizowana jest w interesie społecznym. Inwestycja ta zapewni bezpieczeństwo energetyczne poprzez niwelację zagrożenia przerw w dostawie energii, na przykład wskutek awarii wyeksploatowanej już linii energetycznej, czy też wskutek siły wyższej np. warunków pogodowych.

W uzasadnieniu decyzji organu I instancji trafnie zatem wskazano, że wydanie zaskarżonej decyzji w oparciu o przepis art. 124 ust. 1a ugn, było uzasadnione ważnym interesem gospodarczym oraz społecznym i ta argumentacja nie budzi zastrzeżeń.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa interes społeczny w sytuacji realizacji inwestycji celu publicznego winien być przedkładany ponad interes właściciela nieruchomości (vide wyrok WSA w Szczecinie z dnia 16.07.2015r. sygn. akt II SA/Sz 165/15 – LEX 1787817). Implikuje

to stwierdzenie, że interes społeczny stanowi wystarczającą przesłankę do wydania decyzji o niezwłocznym zajęciu nieruchomości.

Należy przy tym podkreślić, że podjęcie decyzji w trybie art. 124 ust. 1a ugn, poprzedzone musi być stwierdzeniem, że w obrocie prawnym istnieje, wydana wcześniej decyzja ograniczająca sposób korzystania z nieruchomości (np. przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej).

Oznacza to, że decyzja umożliwiająca zajęcie nieruchomości jest rozstrzygnięciem zależnym od decyzji ograniczającej sposób korzystania z tej nieruchomości. Taki charakter decyzji, o której mowa w art. 124 ust. 1a ugn (stanowiącej przykład decyzji związanej) skutkuje tym, że traci ona podstawę swego bytu prawnego w następstwie wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji podjętej w oparciu o art. 124 ust. 1 tej ustawy. Obie decyzje stanowią podstawę nadania inwestorowi prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, co jest niezbędnym elementem procesu budowlanego, dotyczącego przedmiotowej inwestycji.

Powodem realizacji planowanej inwestycji jest zły stan techniczny istniejących linii napowietrznych, które pracują obecnie na granicy możliwości technicznych, co może spowodować awarie, a w konsekwencji przerwy w dostawach energii elektrycznej i straty materialne zarówno dla inwestora jak i odbiorców indywidualnych. Powyższe okoliczności pozwalają przyjąć, iż linia ta niewątpliwie wymaga modernizacji i dostosowania jej do aktualnych potrzeb zarówno w zakresie możliwości przesyłowych, jak i oczekiwanej niezawodności działania.

Tym samym planowana inwestycja z uwagi na swój charakter związany z budową napowietrznej linii elektroenergetycznej, czyli ciągów, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w rozumieniu przepisu art. 6 pkt 2 ww. ustawy jest bez wątpienia inwestycją celu publicznego i ma służyć zaspokajaniu potrzeb społecznych i gospodarczych regionu. W świetle postępującego rozwoju cywilizacji i rosnącego uzależnienia społeczeństwa od nieprzerwanych dostaw energii, energia elektryczna posiada szczególną rolę. Niezrealizowanie inwestycji grozi zahamowaniem rozwoju regionu, gdyż może skutkować przecięciem istniejących połączeń energetycznych. Wydanie opisanej wyżej decyzji ma na celu umożliwienie wnioskodawcy przeprowadzenie inwestycji w planowanym terminie oraz zabezpieczenie gospodarki regionu przed ciężkimi stratami (np. w razie awarii energetycznej). Istotnym jest także zabezpieczenie interesu społecznego, gdyż zagrożenie ciągłości dostawy energii ma charakter realny.

Dla wydania przedmiotowej decyzji wystarczające było ustalenie, że wniosek o jej wydanie został złożony przez podmiot, który będzie realizował cel publiczny, została wydana decyzja o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości i zachodzi jedna z okoliczności, o której mowa w art. 108 Kpa, czyli konieczność ochrony zdrowia lub życia ludzkiego, zabezpieczenie gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami, inny interes społeczny, wyjątkowo ważny interes strony lub ważny interes gospodarczy.

Uwzględniając powyższe, należy podzielić ocenę organu I instancji, że w sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki wynikające z art. 124 ust. 1a ugn, warunkujące wydanie decyzji zezwalającej na niezwłoczne zajęcie nieruchomości.

Wskazać również należy, iż konstrukcja przepisu art. 124 ust. 1a ugn, przesądza o obligatoryjnym wydaniu decyzji o niezwłocznym zajęciu nieruchomości oraz nadaniu takiej decyzji rygoru natychmiastowej nieruchomości w przypadku zaistnienia okoliczności, o których

mowa w art. 108 Kpa lub wystąpienia ważnego interesu gospodarczego (wyrok WSA w Białymstoku z dnia 20.01.2015r. sygn. akt II SA/Bk 994/14 – publ. LEX nr 1652331).

Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż wnioskodawca jest podmiotem specjalizującym się w przesyłaniu i dostawach energii i co za tym idzie posiada wiedzę fachową pozwalającą na dokonanie oceny zagrożenia awarią związanego ze stanem istniejącej linii energetycznej, w tym zagrożenia pożarem, porażeniem.

Oczywistym jest także, iż podmiot eksploatujący linię energetyczną nie planowałby, będącej dla niego finansowym obciążeniem, jej kosztownej modernizacji w sytuacji, gdyby istniejąca infrastruktura w pełni zabezpieczała potrzeby energetyczne odbiorców, a jej stan nie powodowałby wystąpienia niebezpieczeństwa rozległej awarii.

Reasumując powyższe rozważania tut. organu stwierdzić należy, że dokumentacja zebrana w przedmiotowej sprawie potwierdza wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniach, że możliwość wystąpienia awarii i znacznych szkód jest realna. Zagrożenia, jakie niesie ze sobą brak realizacji planowanej inwestycji w szczególności brak zapewnienia ciągłości dostaw energii do odbiorców w przypadku ewentualnej awarii jednej linii zasilającej, a także brak możliwości przeprowadzenia generalnego remontu istniejącej linii 220 kV są w ocenie tut. organu ważniejsze niż chronione ustawą zasadniczą prawo własności przysługujące Panu A.S., Pani M.S., małoletniemu A.Z., Pani K.F. oraz Pani J. B. – D. Prawo własności nie jest wartością nieograniczoną, a w szczególnych sytuacjach, uregulowanych przepisami prawa, właściciel nieruchomości musi się liczyć z ograniczeniem prawa własności. Jak wynika bowiem z art. 31 ust. 3 Konstytucji ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Z tego też względu Konstytucja nie wyklucza i nie zakazuje dokonywania ograniczenia praw do nieruchomości. Jest to możliwe w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności (art. 64 ust. 3 Konstytucji). Z taką sytuacją mamy właśnie do czynienia na gruncie niniejszej sprawy.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniach stwierdzić należy, iż w sprawie nie zaistniały okoliczności dowodzące naruszenia wskazanych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego ani prawa materialnego. Organ I instancji zgromadził materiał dowodowy w sposób pozwalający na jednoznaczne rozstrzygnięcie sprawy, a ocena tego materiału jest prawidłowa, zatem rozstrzygnięcie organu I instancji uznać należy za zasadne i zgodne z ww. przepisami. Wnioskodawca w sposób dostateczny uprawdopodobnił zaistnienie przesłanek (a przesłanki te są realne), o których mowa w art. 108 § 1 Kpa, w szczególności dotyczących ważnego interesu społecznego jak również ważnego interesu strony.

Argumentację w tym zakresie zawarł również Starosta Kielecki w decyzji z dnia 25.05.2017r., co szerzej omówione zostało powyżej.

Zarzut Odwoływających jakoby organ I instancji niewłaściwie ustalił strony postępowania, a tym samym, iż decyzja o zezwoleniu na niezwłoczne zajęcie nieruchomości została skierowana do niewłaściwych osób, nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 28 Kpa, stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Przystępując do rozpatrzenia wniosku

o wydanie decyzji m.in. o zezwoleniu na niezwłoczne zajęcie nieruchomości organ I instancji we wstępnej fazie postępowania ma obowiązek ustalenia stron postępowania, czego dokonał bez wątplenia organ I instancji. Przypomnieć należy, iż dokumentem potwierdzającym prawo własności może być m.in. akt własności ziemi z klauzulą ostateczności, akt notarialny nabycia nieruchomości, odpis z księgi wieczystej lub postanowienie sądu.

Odnosząc się natomiast do wniosku Pani M.S. o sprawdzenie danych w ewidencji gruntów i budynków mogących wskazać prawidłowe strony postępowania, należy wyjaśnić, iż zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 1629), dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków stanowią podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych. Dane z ewidencji nie są podstawą do ujawniania w księgach wieczystych danych właścicieli, stanowią jedynie podstawę do oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych. Istniejące rozwiązanie prawne oznacza, że jakkolwiek w ewidencji gruntów i budynków ujawnia się dane właścicieli, to ujawnienie to nie potwierdza stanu własności (por. wyrok NSA z dnia 05.05.2016r. sygn. I OSK 2784/14- LEX 2082576). W tym przypadku dla przedmiotowej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta Nr KI1L/xxxxx/x, która wskazuje w dziale II podmioty posiadające prawo własności do nieruchomości oznaczonej jako działka nr 3003/15, położonej w obrębie Szczukowice.

Podniesiona przez Odwołującą kwestia nie brania udziału w postępowaniu przez Pana Ł.S. była już przedmiotem badania organu II instancji, który w tej sprawie wydał postanowienie z dnia 29.05.2017r. w sprawie znak: SPN.I.7536.17.2017, w stosunku do którego upłynął już termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kiecach.

Ponadto podnoszona kwestia prowadzenia przez Wójta Gminy Piekoszków postępowania rozgraniczeniowego dotyczącego przedmiotowej nieruchomości, nie ma wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Dopiero zakończenie postępowania przez Wójta Gminy Piekoszków i jego wynik, może stanowić podstawę do ewentualnego wznowienia postępowania.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia art. 108 § 2 Kpa, należy wyjaśnić, iż nie zasługują one na uwzględnienie. Przywołany powyżej przepis art. 124 ust. 1a ugn, wskazuje bezpośrednio, że w przypadkach określonych w art. 108 kpa lub uzasadnionych ważnym interesem gospodarczym starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, na wniosek podmiotu, który będzie realizował cel publiczny, udziela, w drodze decyzji, zezwolenia na niezwłoczne zajęcie nieruchomości po wydaniu decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości. W ostatnim zdaniu art. 124 ust. 1a ugn stwierdzono, iż decyzji zezwalającej na niezwłoczne zajęcie nieruchomości nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności. Z powyższego przepisu wynika, że warunkiem wydania decyzji o zezwoleniu na niezwłoczne zajęcie nieruchomości jest uprzednie wydanie decyzji stosownie do art. 124 ust. 1 ugn, oraz spełnienie przesłanek zawartych w art. 108 § 1 Kpa. Jednakże nie ma możliwości prawnej wydania odrębnego postanowienia o nadaniu decyzji o zezwoleniu na niezwłoczne zajęcie nieruchomości z dnia 25.05.2017r. rygoru natychmiastowej wykonalności, ze względu na bezpośrednio uregulowanie tej kwestii w art. 124 ust. 1a ugn, który wskazuje, iż decyzji tej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności w jednym akcie prawnym tj. decyzji. Należy także wskazać, iż rygor natychmiastowej wykonalności został nadany decyzji Starosty Kieleckiego z dnia 25.05.2017r. znak: GN-6821.5.7.2016 o zezwoleniu na niezwłoczne zajęcie nieruchomości, a nie jak twierdzą

Odwołujący decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości z dnia 09.03.2017r. Zatem nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 110 § 1 Kpa, gdyż decyzja z dnia 25.05.2017r. o zezwoleniu na niezwłoczne zajęcie nieruchomości jest w sposób ścisły i nierozzerwalny związana z decyzją z dnia 09.03.2017r. o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości i ich wydanie jest wynikiem rozpatrzenia jednego wniosku Inwestora zawierającego w swojej treści zarówno wydanie decyzji zgodnie z art. 124 ust 1 ugn oraz art. 124 ust 1a ugn. Ponadto organ II instancji odniósł się w uzasadnieniu niniejszej decyzji w sposób szczegółowy do kwestii spełnienia przesłanek związanych z nadaniem rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji Starosty Kieleckiego z dnia 25.05.2017r.

Podnoszona przez Odwołujących kwestia nieprecyzyjnego określenia obszaru ograniczenia, jest niezrozumiała. Sposób ograniczenia jak również zakres i przedmiot tego ograniczenia zostały precyzyjnie określone w pkt 1 decyzji Starosty Kieleckiego z dnia 09.03.2017r. o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości. Ww. decyzja jak i wniosek inwestora wraz z załącznikami zawierają szczegółowe wskazania co do przebiegu linii oraz wielkości pasa technologicznego, a co z tym się wiąże, określenie wielkości uszczuplenia władztwa nad nieruchomością. Wskazania te są na tyle precyzyjne, że nie ma wątpliwości co do zasięgu ograniczenia.

Skoro zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 108 § 1 Kpa, uwzględniając ważny interes gospodarczy, zasadnym jest udzielenie zezwolenia na niezwłoczne zajęcie, o którym mowa w art. 124 ust. 1a ugn.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że niniejsza decyzja jest jednym z elementów procesu inwestycyjnego – budowy linii napowietrznej. Daje ona inwestorowi jedynie możliwość okazania się prawem do terenu w celu uzyskania dalszych decyzji, np. pozwolenia na budowę.

Mając na względzie powyższy stan faktyczny i prawny, organ II instancji orzekł jak w sentencji decyzji.

POUCZENIE

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

W przypadku jej niezgodności z prawem, służy stronom prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego w terminie 30 dni od daty jej doręczenia.

Otrzymują:

Według odrębnego wykazu

Z up. WOJEWODY

mgr inż. Robert Wzorek
DYREKTOR WYDZIAŁU
SKARBU PAŃSTWA I NIERUCHOMOŚCI